

KÄDET IRTTI!

Kirja: „Moskova joulukuussa 1905” on omistettu tapahtumille, joilla on valtava merkitys Venäjän vallankumouksen historiassa. Myönteiset johtopäätökset, jotka juontuvat Moskovan kapinasta, olemme pääpiirteissään esittäneet edellisessä numerossa *. Tässä kirjoituksessa pysähdymme tuon tärkeän, mutta huonosti kirjoitetun kirjan niihin puoliin, jotka koskevat erittäin läheisesti moskovalaisia sosialidemokraatteja.

Kirjan „tekijät” sanovat esipuheessa, että he ovat käyttäneet sosialidemokraattisten järjestöjen aineistoa, mutta niillä kuitenkin „sinänsä ei ole mitään tekemistä tämän kirjan kanssa”. On itsestään selvää, että tällainen aineiston luovuttaminen sosialidemokraattisista järjestöistä henkilöille, jotka eivät ole vastuuvollisia näille järjestöille, on kerrassaan epänormaali ilmiö. Työväenpuolueen järjestöt ovat nyt epäilemättä joutuneet epämukavaan asemaan sen vuoksi, että niiden antama aineisto on käsitelty huolimattomasti ja „koristeltu” matalamielisyyksien kimpulla. Moskovan sosialidemokraattien *kaikkien* järjestöjen ja ensi sijassa tietysti niiden johtavan järjestön, Moskovan komitean, on mielestämme käsiteltävä tämä asia ja ryhdyttävä toimenpiteisiin, ettei mainitsemamme epänormaali ilmiö voisi toistua.

Tässä eräs niistä monista näytteistä, jotka osoittavat, miten kirjan anonyymit tekijät „muokkaavat” sosialidemokraattisilta järjestöiltä samaansa aineistoa. Puhe on vallankumouksellisten järjestöjen osuudesta Moskovan

---

* Ks. tätä osaa, ss. 154—161. *Toim.*

tapahtumiin, muun muassa VSDTP:n Moskovan komitean Taistelujärjestön vetoomuksesta, joka julkaistiin „Izvestija Soveta Rabotshih Deputatov” lehden ⁵⁸ 5. numerossa joulukuun 11 päivänä. Antamatta mitään ehjää selitystä tämän „Izvestijan” sisällöstä ja luonteesta kirjoittajat harjaannuttavat syvämietteisyyttään seuraavanlaisella arvostelulla. He siteeraavat 5. numeroa: „Taistelu käy yhä kuumemmaksi. Moskovan kaduilla käydään monien tuntien kuluessa useita kapinaan nousseen kansan verisiä taisteluita tsaarin sotaväkeä vastaan”. Kirjoittajat „arvostelevat”: „Meidän tiedossamme on, että Moskovan kaduilla oli vain kahakoita sotaväen ja pienilukuisten taisteluryhmäläisosastojen välillä”. Ja teennäisellä intomielisyydellä he moittivat sitä, että „joukko-taistelu vaihdettiin (sic! *) aseistettujen pikkuryhmien taisteluun”, ja huudahtavat: „Missä sitten olisi joukkojen pitänyt olla, miten niiden aktiivisuus olisi voinut ilmetä?” j.n.e., y.m.s.

Mitä tämä tällainen on?? Voidaanko noita pinnistelyjä, joiden tarkoituksena on näyttää syvämietteisyyttään tuollaisin „arvostelu”-menetelmin, sanoa tieteelliseksi analyysiksi?? Ajatelkaahan vain: vakavassa historiallisessa teoksessa, erikoisessa luvussa vallankumouksellisten järjestöjen osuudesta kirjoittajat yltyvät takertumaan siihen, että joulukuun **11** päivänä, s.o. muutamaa päivää *ennen* kriisiä, heti kohta, kun alettiin käyttää *uusia* taistelumenetelmiä, työväen edustajain Neuvosto rohkeni puhua „kapinaan nousseesta kansasta”! Sen olisi nähtävästi pitänyt puhua syvämietteinen suopeus naamallaan „pienilukuisista taisteluryhmäläisosastoista”, eikä kehottaa kansaa ja joukkoja tukemaan alkavaa taistelua? Kuinka noita doktrinäärisen „viisastelun” yrityksiä, noita sanakoukkuja voisi olla nimittämättä viheliäisiksi, kun noilla samoilla „kirjoittajilla” on kirjassa *koko joukko* sellaisia kohtia, joissa puhutaan yleensä kansasta, „koko väestön” lähtemisestä kaduille? Koettakaa ymmärtää, te viheliäiset ihmiset, että vain mustasotniaiset tai sielullisesti aivan tyhjät pedantit, sellaiset kuin Pollak Leonid Andrejevin teoksesta „Tähtiä kohti”, olisivat saattaneet olla joulukuun 11 päivänä vallankumouksellisessa järjestössä Moskovassa *eikä puhua* kapinaan nousseesta kansasta!

* — sillä tavalla! Toim.

Menkäämme edelleen. Samassa „Izvestijan” 5. numerossa julkaistun Taistelujärjestön vetoomuksen johdosta kirjoittajat hihittävät: „Vetoomuksen laatijain mielestä olisi 3—4 henkilöä käsittävien osastojen pitänyt lahjoittaa (!) kansalle väkivallan harjoittajain vuosisataisesta herruudesta vapautettu pääkaupunki”. „Taistelujärjestö päätteli, että joukkojen ei ole syytä toimia”.

Katsokaamme vetoomusta. Kirjan laatijat *eivät* ole ottaneet sitä kirjaansa *kokonaisuudessaan*, vaan ainoastaan otteita. Mutta jo noiden „tutkimustyöntekijäin” valitsemista otteistakin saamme lukea Taistelujärjestön *suoranaisen* kehotuksen: „*Olkoon näitä osastoja mahdollisimman paljon*”. Näin siis ajatus jonkin „lahjoittamisesta” kansalle, ajatus siitä, „että joukkojen *ei ole syytä toimia*”, pannaan niiden kontolle, jotka heti aseellisen taistelun ensimmäisenä päivänä kehottavat „mahdollisimman suurta” työläismäärää liittymään taisteluosastoihin...

Mitä tämä on? kirjallista huolimattomuutta vaiko tyhmänjulkeaa kirjallisuutta?

Kirjoittajat eivät tee pienintäkään yritystä selvittää kysymystä sotilasjärjestön yhteydestä sotatekniikkaan, välittömän aseellisen taistelun ja aputoimenpiteiden osuudesta niiden keskinäisen suhteen kannalta katsoen. He eivät yritä luoda katsetta menneisyyteen, he unohtavat, että niin yleislakot Venäjällä kuin myös mielenosoitukset alkoivat — nykyisen mittapuun mukaan laskien — varsin vähälukuisella osanottajamäärällä. Kirjassa ei ole hajuakaan vakavasta historiallisesta tutkimuksesta, on vain hyökkäilyjä, jotka herättävät suorastaan inhon tunteen. Taistelujärjestön vetoomuksen sisällön vääristelemiseksi se on otettu sivulle 145 vain osittain; vasta myöhemmin ohimennen huomauteetaan, että sama vetoomus „kehottaa säälimään jalkaväkisotilaita” (s. 154), t.s. *suoranaisesti ottaa huomioon* joukkojen psykologian, tekee suoranaisen eron mustasotnia-laisen sotaväen ja horjuvan sotaväen välillä. Sitä vastoin lokakuulaisten vetoomus, jolla ei ole kerrassaan mitään yhteyttä Moskovan kapinan tutkimiseen, on otettu kirjaan *kokonaan!*

Sosialidemokraattiset järjestöt ovat uskoneet aineiston henkilöille, jotka painattavat lokakuulaisten vetoomuksen kokonaan ja repivät työväen edustajain Neuvoston Taistelujärjestön vetoomuksesta palasia matalamielisen

teräväjärkisyytensä matalamielistä harjaannuttamista varten...

Siirtykäämme herrojen laatijain yhteenvetoihin. „Masana proletariaatti ei esiintynyt” (s. 245). „Moskovan proletariaatti ei esiintynyt 9—10 pnä joulukuuta..., eikä seuraavinakaan päivinä. Ja se on kunniaksi sen tietoisuudelle ja järjestyneisyydelle” (244).

Kuuletteko, toverit työläiset: teidän „kunniaksenne” tästä lähin neuvotaan katsomaan se, etteivät joukot taistelleet *riittävästi!!* Se, etteivät työläisjoukot osallistuneet kyllin riittävästi aktiiviseen, hyökkäävään taisteluun, se on, nähkääs, myönteinen seikka. Mutta se, että työläisjoukot, ohittaen johtajansa, ryhtyivät joukkomitassa rakentamaan barrikadeja ja vaativat koko ajan johtajilta, että nämä antaisivat kehotuksen ryhtyä päättävämpään toimintaan, on luultavasti kielteinen seikka...

„Moskovan tapahtumat osoittavat,— kirjoittavat kirjan laatijat,— että nykyisellä historiallisella aikakaudella, jolle jättiläismäinen militarismen kehitys on luonteenomaista, on kapinaan nousseen kansan voiton välttämättömänä ehtona sotaväen huomattavan osan aktiivinen siirtyminen kapinallisen kansan puolelle tai sotaväenmassojen ehdoton kieltäytyminen käyttämästä aseita taisteluun kansaa vastaan”...

Meidän älypattimme eivät ole huomanneet eivätkä ymmärtäneet taistelua horjuvan sotaväen puolesta. He nähtävästi kuvittelevat kapinan mahdolliseksi ilman taistelua mustasotnialaista sotaväenosaa vastaan, ilman vallankumouksellisen kansan aktiivista taistelua, mikä saa aikaan hämmingin sotaväen riveissä. He ovat asettuneet kadettien näkökannalle, jotka ovat valmiit tervehtimään sotaväen „siirtymistä”, mutta julistavat aseellisen kapinan ja sen propagoimisen „järjettömäksi ja rikolliseksi”...

...,„Mutta tällainen menettely armeijan taholta on ajateltavissa vasta vallankumouksen lopussa (sic!), ja sitä paitsi sellaisen vallankumouksen, joka on luonteeltaan yleiskansallinen. Proletariaatin joulukuun kapinaa, jolle porvarilliset väestöjoukot olivat vain passiivisesti(?) myötämielisiä, ja proletariaatin *omien tunnustensa puolesta esiintymistä* (kursivointi meidän) ei armeija voinut (!) tukea, minkä takia „pyrkimys muuttaa yleislakko aseelliseksi kapinaksi” ei voinut olla menestyksellistä ja on se katsottava historialliseksi virheeksi”.

Siitä saatte opetuksen, Moskovan työläiset! Alkää esiintyä „omien tunnustenne puolesta”!..

On vaikea kuvitella, miten ihmiset ovat saattaneet vajota tuollaiseen pedanttisuuteen, tuollaiseen kadettimaiseen ajattelun kurjuuteen ja vakavasta historiallisesta aineistosta juontuvien johtopäätösten mataloittamiseen. Lausukoot moskovalaiset sosialidemokraatit suuttumuksensa kirjan tekijöille ja kehottakoot kaikkia puolueen jäseniä ja kaikkia vallankumouksen kannattajia keräämään aineiston uudelleen, jotta joulukuun kapinasta voitaisiin antaa oikea esitys ja vakava arvostelu. Paljastettakoon kaikki sen virheet ja puutteellisuudet säälimättä, opiksi taistelevalle proletariaatille, mutta kadeteille ja tyhmänjulkeille kirjailijoille proletariaatin puolueen on sanottava: kädet irti!

„Proletari” № 3,
syyskuun 8 pnä 1906

Julkaistaan „Proletari” lehdessä
tekstin mukaan
